

Director editorial: Maria Dohotaru
Culegere text: Carmen Bogatu
Corectură: Rita Zlotu
Machetare: Valentin Holban

© Editura Magic Print Onești

Editură recunoscută de Ministerul Educației Naționale
prin Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior (CNCSIS) – Cod 345.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EMINESCU, MIHAI

Poezii / Mihai Eminescu. Onești : Magic Print, 2017
ISBN 978-606-622-191-7

821.135.1

Reproducerea integrală sau fragmentară, prin orice
formă și prin orice mijloace tehnice, este strict interzisă și
se pedepsește conform legii.

Răspunderea pentru conținutul și originalitatea textului
revine exclusiv autorului / autorilor.

MIHAI EMINESCU

POEZII

“
MAGIC PRINT
ONEȘTI, 2017

Nu iuta că doamna are minte scurtă, haine lungi.

Respect pentru oameni și cărti

Te îmbeți de feeria unui mândru vis de vară,

Care-n tine se petrece...

Ia întreab-o, bunăoară,

Ş-o să-ţi spui de panglice, de volane şi de mode,

Pe când inima ta bate-n ritmul sfânt al unei ode...

Când vezi piatra ce nu simte nici durerea şi nici mila

—

De ai inimă şi minte - feri în lături, e Dalila!

Cuprins

Singurătate	5
Lasă-ti lumea ta uitată	8
Şi dacă ramuri bat în geam	11
Ce te legeni?	12
Melancolie	14
Rugăciunea unui dac	17
„De câte ori, iubito....”	20
O, rămâi...	21
Despărțire	23
Crăiasa din povești	26
Odă	28
La mijloc de codru..	30
Sonet	31
Sonet	32
Dorinţa	33
Mortua est!	35
Noaptea	39
Egipetul	41
Adio	47
Ce e amorul?..	50
Lacul	52
Înger și Demon	54
Floare albastră	60

Înger de pază	63
Atât de fragedă	64
O, Mamă	67
Făt-frumos din tei	68
Cu mâine zilele-ți adaogi	73
Din valurile vremii	75
Povestea codrului	77
Împărat și proletar	81
Pe lângă plopii fără soț	92
Glossă	95
S-a dus amorul	99
Departă sunt de tine	102
Freamăt de codru	103
De-or trece anii	106
Te duci	107
Somnoroase păsărele	110
Revedere	111
Când amintirile	113
Doină	115
Mai am un singur dor	118
Epigonii	121
Luceafărul	128
Criticilor mei	148
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie	150
La mormântul lui Aron Pumnul	152
Fiind băiet săduri cutreieram	154

De ce nu-mi vii?	156
După ce atâta vreme	158
Ai noștri tineri	159
Afară-i toamnă	160
Pierdut în suferință	161
Călin (file din poveste) Gazel	162
Colinde colinde	176
Dacă iubești fără să speri	177
De ce nu-mi vii?	179
Din valurile vremii	181
Dintre sute de catarge	183
Iar când voi fi pământ	184
Jubirile	187
Junii corupți	188
La Bucovina	193
La steaua	195
Sara pe deal	196
Venere și Madonă	198
Scrisoarea I	201
Scrisoarea II	210
Scrisoarea III	215
Scrisoarea IV	230
Scrisoarea V	238

Lasă-ți lumea ta uitată

Lasă-ți lumea ta uitată,
Mi te dă cu totul mie,
De ță ai da viața toată,
Nime-n lume nu ne știe.

Vin' cu mine, rătăcește
Pe cărări cu cotituri,
Unde noaptea se trezește
Glasul vechilor păduri.

Printre crengi scânteie stele,
Farmec dând cărării strâmte,
Și afară doar de ele
Nime-n lume nu ne simte.

Părul tău ță se desprinde
Și frumos ță se mai șede,
Nu zi ba de te-oi cuprinde,
Nime-n lume nu ne vede.

Tânguiosul bucium sună,
L-ascultăm cu-atâta drag,
Pe când iese dulcea lună
Dintr-o rariște de fag.

Îl răspunde codrul verde
Fermecat și dureros,
Iară sufletu-mi se pierde
După chipul tău frumos.

Te desfaci c-o dulce silă,
Mai nu vrei și mai te lași,
Ochii tăi sunt plini de milă,
Chip de înger drăgălaș.

Iată lacul. Luna plină,
Poleindu-l, îl străbate;
El, aprins de-a ei lumină,
Simte-a lui singurătate.

Tremurând cu unde-n spume,
Între trestie le farmă
Și visând o-ntreagă lume
Tot nu poate să adoarmă.

De-al tău chip el se pătrunde,
Ca oglinda îl alege -
Ce privești zâmbind în unde?
Ești frumoasă, se-nțelege.

Înăltimile albastre
Pleacă zarea lor pe dealuri,
Arătând privirii noastre
Stele-n ceruri, stele-n valuri.

E-un miros de tei în crânguri,
Dulce-i umbra de răchiți
Și suntem atât de singuri
Și atât de fericiți!

Numai luna printre ceată
Varsă apelor văpaie,
Și te află strânsă-n brațe,
Dulce dragoste bălaie.

Și dacă ramuri bat în geam

Și dacă ramuri bat în geam
Și se cutremur plopii,
E ca în minte să te am
Și-ncet să te apropii.

Și dacă stele bat în lac
Adâncu-i luminându-l,
E ca durerea mea s-o-mpac
Înseininându-mi gândul.

Și dacă norii deși se duc
De iese-n luciu luna,
E ca aminte să-mi aduc
De tine-ntotdeauna.

Ce te legeni?...

— Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vânt,
Cu crengile la pământ?

— De ce nu m-aș legăna,
Dacă trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea crește
Și frunzișul mi-l rărește.
Bate vântul frunza-n dungă –
Cântăreții mi-i alunga;

Bate vântul dintr-o parte –
Iarna-i ici, vara-i departe.
Și de ce să nu mă plec,
Dacă păsările trec!

Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândurile,
Ducând gândurile mele
Și norocul meu cu ele.

Și se duc pe rând, pe rând,
Zarea lumii-ntunecând,
Și se duc ca clipele,
Scuturând aripele,
Și mă lasă pustiit,
Vestejit și amortit –
Și cu doru-mi singurel,
De mă-ngân numai cu el!

Melancolie

Părea că printre nouri s-a fost deschis o poartă,
Prin care trece albă regina nopții moartă.
O dormi, o dormi în pace printre făclii o mie
Și în mormânt albastru și-n pânze argintie,
În mausoleu-ți mândru, al cerurilor arc,

Tu adorat și dulce al nopților monarc!
Bogată în întinderi stă lumea-n promoroacă,
Ce sate și câmpie c-un luciu văl îmbracă;
Văzduhul scânteiază și ca unse cu var
Lucesc zidiri, ruine pe câmpul solitar.

Și țintirimul singur cu strâmbe cruci veghează,
O cucuvaie sură pe una se așează,
Clopotnița trosnește, în stâlpi izbește toaca,
Și străveziul demon prin aer când să treacă,
Atinge-ncet arama cu zimții-aripei sale
De-auzi din ea un vaier, un aiurit de jale.

Biserica-n ruină

Stă cuvioasă, tristă, pustie și bătrână,
Și prin ferestre sparte, prin uși țiuie vântul –
Se pare că vrăjește și că-i auzi cuvântul –
Năuntrul ei pe stâlpii-i, pereti, iconostas,
Abia conture triste și umbre au rămas;
Drept preot toarce-un greier un gând fin și obscur,
Drept dascăl toacă cariul sub învechitul mur.

.....

Credința zugrăvește icoanele-n biserici –
Și-n sufletu-mi pusese poveștile-i feerică,
Dar de-ale vietii valuri, de al furtunii pas
Abia conture triste și umbre-au mai rămas.
În van mai caut lumea-mi în obositul creier,
Căci răgușit, tomnatec, vrăjește trist un greier;
Pe inima-mi pustie zadarnic mâna-mi țiu,
Ea bate ca și cariul încet într-un sicriu.